

SMŤ

V jeden deň som sa náhle dozvedala, že moja babička, ktorá už istý čas žije v domove sociálnych služieb, je nielenže dlhšie v nemocnici, ale je na tom veľmi zle a teda zjavne umiera. Zatelefonoval mi to môj brat a spýtal sa, či by som chcela ísť babičku pozrieť, lebo to bolo v inom meste. Na to som povedala, že áno, aj hneď, aby sme to neodkladali. Brat práve prichádzal z práce domov a tak sme sa dohodli, že pre mňa príde autom. Bola to mama našej mamy, ale mama s nami nešla, pretože sama mala silnú virózu a horúčku a bolo jej aj zle od žalúdka. Všetko som nechala doma ako bolo a upriamila som sa na jediný cieľ, nie rozlúčiť sa, ale podporiť blízku osobu, ktorú čaká tak dôležitá chvíľa.

Keď sme dorazili do nemocnice v tom meste, veľmi ľahko sme našli hľadané oddelenie. Načiahla som sa za kľučkou dverí, ale brat zrazu zostal stáť, potreboval sa sústrediť a nabráť odvalu. Ja som ani nechápala v prvej chvíli, čo sa s ním deje. Povedal čosi v tomto zmysle: „Počkaj, ja ani neviem, či sa na to cítim...“ Nechápala som jeho váhanie a potrebu nabráť odvalu, potom som si však uvedomila, že cieľ s akým tam ideme je rozdielny a najmä je rozdiel medzi nami ten, že ja už mám v sebe zažitú poznávanie základných večných – Božích zákonov, ktoré sú mi absolútnou oporou, a on nie. Chcela som ho podporiť a povedala som: „Ideme babičku povzbudiť.“ Brat samozrejme šiel, je to dobrý a silný človek, len ho sužoval strach, strach – z neznámeho, strach zo SMŤI.

Babička ležala na izbe sama, lebo okrem iných zdravotných problémov, chytila v nemocnici aj nejaké veľmi nákazlivé streptokoky, s ktorými si jej organizmus už nedokázal poradiť. Museli sme si podľa nariadenia preto dať na tvár rúšku a na ruky ochranné rukavice, keď sme šli do jej izby. Ležala na posteli, chudučká a vo veľkých bolestiach. Mala tak veľké bolesti, že sa nedokázala na nikoho ani priamo pozrieť a vysloviť čo i len jedno slovo bolo pre ňu takmer nemožné, ledva stonala a snažila sa kašľať, ale ani to nevládala. Pozdravili sme našu tetu, ktorá tam pri nej bola. V tej chvíli som sa vychytila a šla k babičke, chytila ju za ruku, pozdravila ju, odovzdala pozdravy od našej mamy a potom som jej zrazu všetko povedala, čo som mala na srdci. Bolo mi jedno, že tam stojí brat a teta, čo si o tom, čo vravím, pomyslia. Nepamätám si presne čo som vravela, len viem, že to šlo z najhlbšieho vnútra. Vravela som čosi o tom, že ju máme všetci radi, že jej za všetko ďakujeme. A že ju teraz čaká ďalšia cesta a že sa nemusí báť, lebo to bude v poriadku. Že je dobrý človek a to aká je, si odnesie so sebou a to jej bude pomáhať. Nevie, či som povedala ešte viac, len viem, že som povedala len toľko, koľko som cítila, že je v tej chvíli možné jej dať. Potom som ju držala za ruku a snažila sa dať jej cez seba pokoj a silu, podporu. Cítila som pulzujúce teplo, ktoré prúdilo. Snažila som sa povzbudiť aspoň trochu za tú chvíľu aj tetu. Ona sa na mňa podchvíľou tak prekvapene pozrela, akoby nechápala, ako môžem byť taká pokojná a neplakať, zdalo sa mi, že si myslí, že som až necitlivá. To však nebola pravda, akoby ma mohlo nechať chladnou, keď niekto trpí? Len som vedela, že to utrpenie má svoj význam, nie je nespravodlivé a môže babičke poslúžiť. A silu byť pokojnou, mi dalo toto poznanie a chcenie pomôcť. Vycítila som, že babička potrebuje hlavne klud a podporu v tejto chvíli. A popri tom zavŕšiť v bolesti prežívanie v tomto pozemskom živote, ktorým si má niečo odpykať a vďaka tomu sa posunúť duchovne ďalej. Povedala som, aby zhasli veľké svetlo v strede izby a zapli len to malé pri dverách. Tete sa to nepozdávalo, ale urobili tak a zdalo sa, že to babičke tak bolo lepšie.

V duchu som jej povedala potom o smrti viac a zdalo sa mi, že jej duch čosi z toho aj vycitíuje, lebo sa nachádza čiastočne na rozhraní medzi hrubohmotným svetom a svetom jemnejším.

Keď sme šli z nemocnice domov, brat povedal vetu, ktorá ma prekvapila. Povedal, že on ani nevie, či je rád, že sme za babičkou boli. Nechápala som a tak spomenul pohreb jeho svokra. Bratova manželka nešla na pohrebe do domu smútku, kde vystavovali truhlu s telom jej otca. Vraj preto, že si ho chcela pamätať takého, aký bol za živa. A brat to vnímal teraz podobne. Povedala som mu na to, že ja som rada, že sme tam boli, lebo ja to takto vôbec neberiem. Pre mňa bolo dôležité podporiť človeka, ktorý odchádza. (Myslela som tým rovnako – ešte stále v hmotnosti prítomnú babičku, ako i pohreb bratovho svokra pred rokmi, s ktorým sme si boli blízki.)

Na druhý deň mi brat zatelefonoval a ja som už vopred vedela, čo mi povie. Babička zomrela. Už aj brat povedal, že aj on je rád, že sme za ňou boli.

*Pohreb sa konal skoro, už o dva dni. Šli sme autom spolu – moja mama, ešte stále dosť chorá, brat a ja. Táto naša zostava, vlastne symbolizovala **tri základné skupiny ľudí**, tri rôzne postoje ku smrti. A to sme boli jedna rodina, užšia rodina, čiže nás spojila istá vnútorná rovnorodosť, avšak každý momentálne už kráča iným smerom, podľa svojej slobodnej vôle.*

*Prvú skupinu predstavovala naša mama, ktorá sa označuje ako – **ateistka**. Smrť si vysvetľuje ako niečo konečné, ako koniec existencie. Druhú skupinu môj brat – **veriaci člen cirkvi** a návštevník kostola. Verí, že človek má dušu a nie je len toto hmotné telo. Avšak chýba mu potrebné poznanie večných – prírodných zákonov a jeho nereálny výklad o tom, že človek žije na zemi iba raz a potom ide jeho duša buď do neba alebo do pekla navždy, spolu s ďalšími vysvetleniami, ktorým chýba logika, mu nedokážu poskytnúť potrebnú oporu. A to sa ukazuje v takýchto situáciách, kedy stojí pred veľkou „neznámou“, keď nevie prečo - kto - kedy musí zomrieť a prečo si niektorí musia toľko vytrpieť a iní nie. Má strach a myslí si, že na vystupujúce otázky, neexistuje odpoveď a že ich ani nemá hľadať! Pričom pravý opak je Pravdou! Chýba mu predovšetkým poznanie **reinkarnácie** – opätovného návratu ľudského ducha na zem, ktoré jedine vysvetľuje a dokazuje **SPRAVODLIVOSŤ** v celom našom bytí. Každý človek žne to, čo zasial svojimi skutkami, myšlienkami, citmi a to buď v tomto, alebo v nasledujúcich životoch. Má presne takých rodičov, akých zasluhuje, zažíva také šťastie alebo nešťastie, aké si sám pre seba utkal. Náhody neexistujú. (Do toho zasahuje aj pôsobenie temných síl, ale konečné vyrovnanie je vždy na základe toho, čo si jednotlivci zaslúži.)*

*A tretiu skupinu som zastupovala ja, ktorá nie som v nijakom spoločenstve, som len samostatnou **čitateľkou Slova Pravdy – Posolstva Grálu** a pochopila som tie základné informácie a súvislosti z tohto diela Pravdy a preto moje nazeranie na život je už z pohľadu zmyslu večných – Božích zákonov.*

Prišli sme na cintorín, do domu smútku, kde už vystavovali telo babičky v truhle. Zvítali sme sa s tetou, jej rodinou, aj s ujom a jeho rodinou. Keď som vošla to tej miestnosti, cítila som presne to isté, ako na pohrebe môjho dedka, aj na pohrebe bratovho svokra. Že je duša zosnulej ešte prítomná pri tele, že s ňou ešte môžem hovoriť, že ma dokáže ešte vnímať. A tak ako keď vidíte blízkeho človeka a potešíte sa, zrejme som sa aj ja usmiala,

lebo som zachytila potom také udivené pohľady okolostojacich, ktorí si moje cítenie nedokázali vysvetliť a ak si ho vysvetlili, tak som pre nich asi opäť bola za necitlivú. Bolo mi to však jedno.

Babičkina tvár vyzerala, akoby sa usmievala. Bola taká pekná a žensky jemná, to teličko akoby dokazovalo, ako veľmi sa jej smrťou ulavilo. Cítila som úplne jasne, že ma jej duša vníma a tak som ju pozdravila a povedala jej, že som rada, že je jej už lepšie. Vedela som, že nemusím ani nahlas hovoriť, že s ňou dokážem ľahko komunikovať myšlienkami. Nedokázala som počuť konkrétne slová, ktoré vavela, ani vidieť jemnejším zrakom jej dušu, tak ako to dokážu niektorí ľudia, len som vyciťovala jasne jej reakcie na to, čo som jej vavela. Vavela som jej čosi v tomto zmysle, že ako teraz sama vidí, zomrela, ale jej duša žije ďalej. Že vlastne len vyzliekla toto hrubohmotné telo a vývoj jej ducha pokračuje. Povedala som jej, že tak ako žila tento život, žila pred tým už viacero iných životov na zemi, kde zbierala skúsenosti. Že to, že sa smieme takto opätovne vracat' na zem, je pre nás obrovským darom, lebo sa tu smieme vyvíjať. Lebo naša pravá podstata – je duch, ktorý prišiel ako maličký zárodok z duchovnej ríše dole, do hmotnosti. Mnohými životmi má postupne zosilnieť a vyrásť, aby sa smel vrátiť tam, odkiaľ ako malé semienko prišiel – do vyššieho sveta, späť do duchovnej ríše, kde bude smieť žiť pri plnom vedomí v radosť a šťastí – naveky. Že všetky tieto svety – duchovnú ríšu, svety pod ňou až po našu hmotnosť v ktorej sme teraz, ale rovnako i obrovské svety ešte vyššie ako je raj ľudských duchov, s omnoho dokonalejšími a krajšími bytosťami, ako sú ľudia, aj tie stvoril náš jediný Pán, dobrotivý Boh. A On vložil do stvorenia zákony, podľa ktorých všetky svety fungujú a môžu napredovať. Ale my ľudia na Zemi sme tieto zákony nespoznali, aj keď nám boli už veľakrát prinesené, my sme ich odmietali. A neznalosťou týchto zákonov ich porušujeme, narúšame rovnováhu a preto prežívame v živote rôzne utrpenie.

Prvý zákon je **zákon rovnorodosti**, podľa ktorého sa môžu zlučovať a spájať len rovnaké druhy. Cudzíe druhy nemožno zmiešať. Druhý zákon je **zákon tiaže**. Všetko ľahké, svetlé, čisté, sa nachádza vyššie a ťažké, nečisté, sa nachádza nižšie. A **zákon spätného pôsobenia** – takzvaná karma, čiže ten zákon, podľa ktorého sa nám vráti naspäť všetko to, čo činíme, myslíme a cítime.

Povedala som jej o tom, v akom dôležitom období sa teraz nachádzame. O tom, že čas vyhradený na vývoj ľudských duchov v hmotnosti sa chýli ku koncu. Že my ľudia sme v namyslenosti odmietali rady a pomoci zo Svetla, ktoré nám skrz svojich vyslancov neustále prinášalo vysvetlenie večných zákonov vo stvorení. Preto, aby sme ich pochopili, podľa nich žili, neškodili sebe a všetkému navôkol, ale aby sme sa vyvíjali a svoje okolie povznášali, a že aj toto sa uzavrie v kruhu, zákonom spätného pôsobenia. Všetko zlo, ktoré sme my ľudia napáchali, vyústi do vrcholu zasľúbeného **Súdu**, ako je to predpovedané aj v Biblii. Situácia na Zemi sa veľmi zhorší a každý sa musí ako ľudský duch teraz preukázať, ako na tom je.

Vysvetlila som jej, že nás čaká veľké utrpenie, ale že tí, čo sa stihnú vyvinúť a vytrvajú vo svojom úsilí, ich potom zachráni Imanuel so svojim zástupom verných, z tých vyšších svetov. Že **Immanuel je tiež syn Boha**, ako aj Ježiš. Ježiš je Božia Láska, Imanuel je Božia Vôľa a Spravodlivosť. A skrz Imanuela vzniklo toto stvorenie, v ktorom žijeme! **Immanuel je zasľúbeným Synom Človeka, ktorý príde k Súdu!**

Nasmerovala som ju na **Posolstvo Grálu** a na **Večné zákony** a uistila ju, že tieto diela sa iste nachádzajú aj v jemnejšom svete, do ktorého sa odoberie. A v týchto dielach je vysvetlená **nepokrivená Pravda**, je v nich potrebné poznanie o večných zákonoch, o stavbe stvorenia, o Pánovi. Je v nich **duchovný chlieb!**

Potom som sa jej snažila povedať, aby sa nezdržovala pri svojom tele, že po pohrebe my všetci odídeme a ona nech sa snaží od tela odpútať a ísť v ústrety svojmu ďalšiemu vývoju. Tu sa mi zdalo, že v tom má ona jasno a že sa istým spôsobom teší, že už je na tom druhom svete, neviem, či to bolo tou úľavou od bolesti, poznaním alebo možno aj stretnutiami s tými blízkymi dušami, ktoré ju prišli na druhom svete uvítať.

Pre istotu som jej dala vedieť, že ak by sa jej istý čas predsa len nedarilo odpútať sa z hrubohmotnosti a ešte by sa tu blízko jej duša pohybovala, že môže kedykoľvek prísť za mnou a ja jej na všetko, čo bude chcieť vedieť odpoviem, ak ju budem schopná aj potom vnímať. A že si budem najbližšie dni púšťať Večné zákony prvý diel – zvukové nahrávky, postupne, kapitolu po kapitole, tak ich môže prísť počúvať so mnou keby chcela a keby tu ešte bola. Ale nech sa v hrubohmotnosti nezdržuje viac, než je treba.

Na jednu vec som asi zabudla – varovať je pred temnom. Naozaj neviem, či som tak urobila, skôr nie, ako áno a ak áno, tak len okrajovo. To ma naozaj mrzelo. Nuž ale povedala som jej i tak dosť a ostatok sa už dozvie z uvedených diel, ak sa bude o to usilovať. V sprostredkúvaní týchto informácií z mojej strany, nebola snaha o nejakú náuku, ani vnucovanie niečoho, naopak, bola v tom prirodzenosť, konala som na základe cítenia. Aj keď som vopred premýšľala, čo všetko by som jej chcela povedať, napokon som to urobila tak, ako to z mňa prirodzene vyšlo. Keď som popisovala dokonalosť večných zákonov a dobrotivosť nášho Pána, tak ma to premohlo a vyhrkli mi slzy od krásy a vďaka a babička to vnímala tiež veľmi intenzívne.

Vrátim sa ešte ku samotnému obradu a zúčastneným. Krátko po tom, čo sme vošli do domu smútku a ja som si overila prítomnosť duše babičky, tak som pristúpila k mojej mame, ktorá veľmi trpela, hoc zamknuto vo vnútri a ktorej bolo aj veľmi ľúto, že pred dvoma dňami nevládala pre chorobu prísť do nemocnice a rozlúčiť sa s mamou. Možno jej boli ľúto aj iné veci, niečo nevy povedané. Preto som mamu povzbudila: „Mami, ja viem, že ty hovoríš, že si ateistka a že takýmto veciam neveríš, ale ja ti môžem s úplnou istotou povedať, že jasne cítim, že babičkina duša je ešte prítomná pri tele a dokáže vnímať. Tak ak jej chceš niečo povedať, tak kludne môžeš, bude ťa počuť.“

Mama ma vypočula, ale potom sa - aj fyzicky akoby strhla/mykla a povedala: „Nie, ja tomu neverím.“ V jej odpovedi bolo toľko bolesti a neústupčivosti, až mi z toho prišlo smutno. No i tak si myslím, že sa jej moja istota a tie vety dotkli a nech sa snažila vnútorne tomu poznaniu akokoľvek vzoprieť, jej duch bol pohnutý bolesťou a verím, že to, čo chcela svojej mame povedať, jej v duchu povedala. Len nechápe, že ona to aj počula. Preto sa moja mama možno trápi aj tam, kde by podľa mňa už nemusela a vlečie za sebou bremená minulosti, namiesto radostného napredovania.

Brat sa držal tiež statočne, ale videla som na ňom, že trpí a že pri konfrontácii so smrťou je vo veľkom vypätí a vystupujúce otázky a neistota, mu dávajú zabrat.

Obrad bol štátny. Pani, ktorá rečnila, sa mi javila ako citlivá osoba, ktorá sa snažila pozostalých povzbudiť. Bez poznania ducha človeka však - povzbudenie ostalo na úrovni – hmoty. Hovorila o tom, ako zosnulá nechala v každom z nás svoju pečať. To je síce pravda, aj to, že ukončila svoju púť v tomto živote, aj to, že je čas sa rozlúčiť, rovnako ako to, že všetci sme tu, len na vyhradený čas ... ale! Chýbalo tam to základné – že ona stále existuje! Že je to ľudský duch, nachádzajúci sa len v jemnejšej hmote, ako je naša najhrubšia hrubohmotnosť, ale jej cesta pokračuje, rovnako ako naša, teraz, v čase Súdu, kedy máme už len málo času na svoju premenu!

Videla som bratranca, ktorý veľmi plakal a bolo mi tak ľúto, že to ostatní nevnímajú ako ja. Že nevedia, že babička neprestala existovať, že stále je a že stále sa jej zide naša podpora, že „láska hory prenáša“ a tak jej čistým citom, priáním, môžeme i naďalej pomáhať, aj keď bude inde.

*Nechcem zľahčovať bolesť tých, ktorí s ňou boli v častom, či každodennom kontakte a ktorých život sa teraz zmení a bude im najväčšmi chýbať, len tvrdím, že **keby VEDELI PRAVDU**, brali by to inak, boli by silnejší a aj keď by im mohlo byť clivo z nutného súčasného rozlúčenia s milovanou osobou, nebola by táto clivosť, smútok, na prvom mieste. Na prvom mieste by bolo práve – **chcenie ŽIŤ podľa Božej vôle** a keď podľa Božej vôle, teda v **súlade s večnými zákonmi** nastal čas rozlúčenia, s pokorou by ho prijali. A tiež by sa namiesto clivoty upriamili na to - povzbudiť, popriať veľa šťastia na ďalšej ceste, pomôcť. Teda nenastala by pasívna bezradnosť a zúfanie, ale ďalšie aktívne chcenie k dobru. A to by im vytlačilo smútok na vedľajšiu koľaj, alebo presnejšie, nasmerovalo by to ich vlak, do tej správnej stanice.*

A raz, keď budú ľudia na Zemi duchovne vyspelejší, než sú teraz, v zaslúbenej Tisícročnej ríši, isto ani ten smútok nebude taký, ba možno aj žiadny! Ved' keď budú žiť podľa Božích zákonov, tak po pozemskom úmrtí sa posunú zas vyššie, čiže odchod milovanej osoby, je pre tú osobu pokrokom! A kto by sa netešil z blaha a šťastia milovaného? Navyše, duchovne vyspelejší jedinci, dokážu príležitostne komunikovať aj mimo náš priestor a čas, čiže ani tá odluka nebude odlukou ako ju chápeme dnes, zo svojho stupňa vývoja.

Viem, čo je to smútok zo smrti blízkej osoby, mám to tiež prežité a pokiaľ som neobjavila Pravdu, tak aj mňa smrť desila, bola pre mňa synonymom nekonečnej bolesti a straty. Ale pravým poznaním a následnými prežitiami, sa už smrti nebojím, pretože nemám čoho – pokiaľ sa snažím žiť tak, aby som svoj pobyt na zemi v tomto tele využila správne! A nebojím sa ani odluky od blízkych, pretože viem, že všetko napokon bude podľa Vôle Pána, čiže podľa večných zákonov, ako si i ja sama zaslúžim. A mojím najvyšším cieľom a úsilím, je žiť podľa týchto zákonov. A mám skúsenosť, že keď sa mi to darí, naplňa ma to neopísateľným šťastím!

*Ľudia sa boja neznámeho – a teda mnohí sa boja smrti. Desí ich, lebo ju nepoznajú, nechcú na ňu myslieť, dráždi ich téma smrti. Alebo sa boja zodpovednosti, toho, že smrťou nič nekončí a oni zožnú to, čo zasiali a pred čím chceli ujsť. A tiež cítia, že niečo dôležité – duchovný vývoj – zameškávajú a venujú sa len pozemským zábavkám a aktivitám, čoho budú čoskoro ľutovať. Človek má nielen právo, ale i povinnosť, zistiť kto je, odkiaľ prichádza a kam smeruje. A to je mu dokonale vysvetlené v **Posolstve Grálu** a vo **Večných zákonoch**.*

*Smrť je prirodzenou súčasťou v živote v hmotnosti, a nech si budeme oči zakrývať pred ňou akokoľvek, neminie nikoho, pretože hmota podlieha neustálemu vzniku, vývoju a následnému rozkladu. Čo však **nepodlieha rozkladu** – je **duch** človeka – **ak sa do určeného času dostatočne vyvinie**. Ak ale bude spiaci aj naďalej, tak ho čaká potom **duchovná smrť**, ktorá znamená skutočný zánik osobnosti človeka a ktorá je tým najhorším, čo sa mu môže stať!*

***Človek má v sebe túžbu žiť večne,
a večný život – v duchovnej ríši, v raji, môže dosiahnuť!
Ale to by musel pre to najskôr niečo sám UROBIŤ!!!***